

napadené, ve věci samé. Učiní-li tak, pak vybočuje z mezí své kompetence a je proto rozhodnutí její stíženo podstatnou vadností řízení.

V daném případě podal ovšem st-l, řídě se právním poučením, připojeným k výměru městského notářského úřadu v Košicích, ve lhůtě 15 dnů od doručení výměru u tohoto úřadu opravný prostředek, který označil jako odvolání a rekurs, a domáhal se jím zrušení napadeného výměru zem. úřadem v Bratislavě jako stolicí odvolací. Leč podal-li st-l v této lhůtě zmíněný opravný prostředek u městského notářského úřadu v Košicích a domáhal se jím odstranění výměru tohoto úřadu, vydaného na základě § 67 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., pak přes to, že opravný prostředek ten označil jako odvolání a žádal jím odstranění napadeného rozhodnutí stolicí vyšší, nemohl opravný prostředek ten přivoditi jiný procesní účinek, než jaký je spojen s podáním odporu ve smyslu § 67 odst. 2 cit. vlád. nař. Slušíť uvážiti, že — jak nss již v nálezu z 9. června 1933 č. 10.418 Boh. A 10.601/33 vyslovil — jest odpor ten jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí vydanému podle § 67 cit. vlád. nař. a k vyvolání procesního důsledku stanoveného v odst. 3 cit. paragrafu stačí, odporuje-li strana výměru vydanému podle odst. 1 téhož paragrafu a tento projev nesouhlasu učiní u úřadu, který rozhodnutí podle § 67 spr. řádu vydal. Ale pak nepřislušelo žal. úřadu podle toho, co uvedeno shora, aby na podkladě řečeného opravného prostředku přezkoumal instančně jako stolice odvolací zákonitost rozhodnutí městského notářského úřadu v Košicích, a učinil-li tak, pak postupem tím vybočil z mezí své příslušnosti.

#### Č. 12.644.

**Domovské právo:** Podle § 2 zákona č. 222/1896 ř. z. může dosavadní obec domovská uplatnit nárok na přijetí svého příslušníka do domovského svazku obce pobytu i proti jeho vůli.

(Nález ze 17. listopadu 1936 č. 16.032/36.)

V ě c: Hynek F. v Klášterci proti rozh. zem. úřadu v Praze z 2. ledna 1934 o domovském právu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žádostí ze 4. května 1929 žádalo město Vimperk obec Klášterec na základě § 2 zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. za přijetí st-le s jeho příslušníky do domovského svazku obce Klášterce. Výměrem okr. úřadu v Prachaticích z 24. října 1933 bylo podle § 6 cit. zákona vysloveno, že st-l na základě § 2 cit. zákona nabyt nároku na výslovné přijetí do domovského svazku obce Klášterce a že do této obce nyní domovským právem přísluší. Odvolání st-lovo z tohoto výměru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodu I. instance, »poněvadž úředním šetřením a vyjádřením obce Klášterce bylo zjištěno, že splněny byly podmínky §§ 2, 3 a 4 zákona z 5. prosince 1896 č. 222 a námítky strany v odvolání nemají vůbec opory v zákoně«.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že obec Klášterec st-le nevyrozuměla o tom, že byl přijat do domovského svazku této obce, že se o tom teprve později dozvěděl a že nebyl také tázán, zda si přeje býti do tohoto svazku přijat, a uvádí, že st-l si přijetí do domovského svazku obce klášterecké z osobních důvodů nepřeje. Námitky stížnosti nejsou důvodny.

Podle § 2 zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nemůže výslovné přijetí do svazku domovského býti odepřeno obcí pobytu tomu občanu státnímu, který vyhovuje podmínkám v tomto paragrafu uvedeným. Podle § 3 téhož zákona nárok na výslovné přijetí do svazku domovského obce pobytu nabytý podle § 2 cit. zákona může k platnosti přivést netoliko osoba k tomu oprávněná, resp. její následovníci v právu domovském, nýbrž také dosavadní obec domovská. Zákon tedy připouští, aby nárok na přijetí do domovského svazku obce pobytu uplatnila nejen osoba vyhovující podmínkám § 2 cit. zákona, resp. její následovníci v právu domovském, nýbrž i také dosavadní domovská obec. Je to tedy právo dosavadní domovské obce zákonem jí zaručené a ponežádž zákon nikde neustanovuje, že by toto právo mohla dosavadní obec domovská uplatniti toliko s vědomím a vůlí osoby, o kterou se jedná, nutno míti za to, že může nárok ten uplatniti i proti vůli této osoby. Vyřkl-li tedy žal. úřad, že námitky st-lovy nemají vůbec opory v zákoně, je rozhodnutí jeho plně v souhlasu se zákonem.

#### Č. 12.645.

**Pojišťovací právo: \* Masér(ka) v léčebném ústavě podléhá pensijní pojistné povinnosti podle § 1 odst. 1 bod 3 zákona č. 26/1929 Sb.**

(Nález ze 17. listopadu 1936 č. 16.159/36.)

**Věc:** MUDr. Ladislav Sch. a MUDr. Eduard W. v Pišťanech proti rozh. min. sociální péče v Praze z 8. února 1934 o pojištění pensijním.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Výměrem ze 16. března 1932 prohlásila úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě Hedviku S. v jejím zaměstnání u st-lů za povinnou pensijním pojištěním od 1. května 1928 do 20. listopadu 1931.

K odvolání st-lů zrušilo min. sociální péče v postupu instančním nař. rozhodnutím výměr úřadovny potud, pokud jím byla prohlášena pojistná povinnost Hedviky S. od 1. května 1928, nevyhovělo však odvolání, pokud směřovalo proti pojistné povinnosti uvedené zaměstnankyně za platnosti nového pensijního zákona č. 26/1929 Sb., a vysloвило, že Hedvika S. podléhala pensijnímu pojištění v době od 1. ledna 1929.

Stížnost na toto rozhodnutí vytýká předem jako vadu řízení, že žal. úřad neprovedl svědeckého důkazu, jež nabídli st-lé o tom, že Hedvika